

Am votat în 2 minute, nu sunt un “erou”

Nu știu dacă fac parte di “generația fugiților”, dar nu am votat pentru că “vreau țara înapoi”! Citesc presa din țară și aflu că diaspora a devenit plină de “eroi”, aceiași care, acum 5 ani, erau arătați cu degetul și blamați pentru că l-au votat pe Traian Băsescu, care, dacă îmi amintesc bine, redevenise președinte datorită (sau din cauza) voturilor de afară (115.000, cu exactitate). “E președintele vostru, nu al nostru, voi l-ați votat, voi să vi-l țineți!”, erau frazele cele mai elegante pe care le-am auzit rostite la adresa diasporei, căreia i s-au pus în cârcă tot ce s-a întâmplat în ultimii 5 ani de mandat al fostului președinte. Acum, românii din diaspora sunt “eroi”, au dat lecții de democrație, au dovedit că le pasă, au stat ore întregi la cozi să voteze schimbarea! Sinceră să fiu, nu am înțeles prea bine cum e chestia asta cu schimbarea. Sigur, dacă asta înseamnă că nu va mai fi Băsescu președinte, cred că toți am votat pentru schimbare, nu neapărat din rațiuni ideologice sau politice, dar din rațiuni pur tehnice, dat fiind faptul că Băsescu nu mai candida. Dacă e așa, atunci și eu am votat schimbarea, împreună cu românii din Napoli. Nu am stat ore întregi la rând, deci nu știu dacă votul meu are greutate, mă tem că nu am dreptul să mă consider un “erou”, sau un apărător al democrației. Am așteptat 2 minute, am intrat, am semnat declarația (pe care am citit-o de la cap la coadă și am fost certată de președintele de comisie că pierd timp, deși în spatele meu așteptau la rând doar vreo 5 persoane), am intrat, am votat, am plecat. Cei din comisie mi-au spus că abia după prânz începuse să vină lume, nu era aglomerație mare, dar pot spune că afluența era mult mai mare decât acum 5 ani.

Am văzut cozile de la Paris și Londra și m-a impresionat

răbdarea și încăpățânarea românilor, care au așteptat ore întregi să voteze. Nu știu ce i-a determinat, pe fiecare dintre ei, să meargă la vot, să aștepte la rând, să protesteze, să ia cu asalt ambasadele, nu știu de ce s-a întâmplat toată nebunia asta, în condițiile în care numărul secțiilor de votare a fost același de la ultimele alegeri și mă îndoiesc că numărul românilor trecuți pe listele de votare a crescut atât de mult în ultimii 5 ani. Nu îmi plac supozițiile și nici teoriile complotiste, așa că nu încerc să explic lucruri pe care nu le înțeleg. Prefer să mă bazez pe date concrete și pe numere. Știu că, potrivit Direcției Generale de Pașapoarte, românii din diaspora cu drept de vot sunt 530.000. E inutil să vorbim despre milioanele de români care, neoficial, trăiesc în străinătate și ar vrea să voteze, pentru că aceștia, în mod firesc, nu pot fi incluși pe listele de votare. Adevărul e că statul român nu are, încă, o evidență reală a numărului de români care trăiesc în străinătate, dar asta se întâmplă nu doar în România, ci și în Italia, unde nu se știe cu exactitate câți italieni se află în afara granițelor. La ultimele alegeri prezidențiale, din cei 700.000 de români din diaspora, au votat 147.000. Spuneți-mi și mie pe ce considerente autoritățile române ar fi trebuit să creeze mai multe secții de votare în străinătate, dacă în 2009 au votat doar puțin peste 20 % dintre români? Anul acesta, potrivit BEC, au votat 161.000 de români, în condițiile în care MAE a trimis 600.000 de buletine de vot. Dar, cum am mai spus, nu vreau să cad și eu în capcana tentantă a scenariilor, la fel ca mulți dintre ziaristi și bloggeri români împrăștiați prin lume. Rețelele de socializare au fost luate cu asalt în ultimele săptămâni și e normal să fie așa, într-o realitate democratică. Tocmai pentru că trăim într-o realitate democratică, poate că nu ar trebui să fie facebook-ul cel care "îl va îngropa pe Ponta", ci alegătorul cu stampila, care poate că nici măcar nu e pe facebook! Am văzut că toată presa a preluat sloganul scandat de unii români din diasporă, ca pe o mare victorie a democrației. Nu-mi place nici o formă de dictatură a rețelelor de socializare, așa că recunosc că nu m-

a entuziasmat sloganul. Așa cum nu-mi place că noi, cei din diaspora, suntem, din nou, protagoniști. Nu-mi place ca un vot, care nu e altceva decât un simplu și elementar exercițiu de democrație, să fie interpretat ca un gest eroic și răstălmăcit în fel și chip, în funcție de orientările politice ale liderilor de opinie. "Diaspora a votat schimbarea, deci a votat împotriva lui Ponta", asta e teoria care mi s-a părut cea mai ofensivă la adresa capacității noastre de a înțelege realitatea politică din țară. Aș fi înțeles dacă Iohannis, contracandidatul lui Ponta, ar fi fost independent, ar fi provenit din societatea civilă (care, de fapt, nu mai există în România), și nu ar fi liderul unei coaliții care s-a aflat la guvernare, în varii formule, variațiuni pe aceeași temă, în ultimii 25 de ani. La fel ca și coaliția lui Victor Ponta. Sau a Elenei Udrea. Sau independenta Monica Macovei. Cine reprezintă, cu adevărat, schimbarea, dintre toți 14 candidați? Niciunul.

Singura schimbare reală e cea privind prezența la vot: în 1990 fost de 86%, în 2000, 65 %, în 2009, 53%, iar în 2014, 52%. Vreau să fiu corectă și să nu las loc de interpretări subiective, așa că o să vă spun că și în Italia, în 2006, procentul a fost de 66 %, iar în 2013, a scăzut la 55%. Așa că, fie că votați "schimbarea", fie continuitatea, important este să votați. În cele din urmă, în fiecare schimbare există o porție de continuitate, așa cum, uneori, continuitatea nu exclude schimbarea.